

Publicerad 2007-05-09 12:08 av Sanchez

Röd Aska (V, IV, III, II, I)

Dikterna "Epitaf" och "Jag Väcker Henne Förgäves" är skrivna av Branko Miljkovic och provisoriskt översatta av mig)

I VirvelEldens Öga: Branko Miljkovic (del 1)

Epitaf

Det för starka ordet dödade mig

Det är så det slutar, det är så det börjar. Det slutade i Zagreb 1961 hängande i ett träd i en park runt midnatt mellan 12 och 13 februari efter en sedvanlig visit på krogen.

Jag är en galen man. Jag drömmer, jag dagdrömmer om krogslagsmål med Branko Miljkovic (härefter kommer jag att skriva antingen "BM" eller "jäveln" när jag ska referera till Branko Miljkovic).

Blodet rinner nerför hakan, spruckna läppar sprider ruten lukt av cigaretter, döda djur och alkohol. Blodiga nävar håller hårt i argumenten, håller om den glömda dispyten, orsaken till kalabaliken. Bardisken är full av glassplitter, spilld öl och vin, likaså golvet. På våra byxor och vita skjortor har vi stora röda vinfläckar blandade med röda blodfläckar. Glassplittret knastrar under våra skor medan vi dinglar mellan planeekonomiskt massproducerade stolar och bord i massivt träd och järn. Nakna lampor lyser upp våra sönderslagna ansikten. Den bystiga fejkblonda bondedottern som tagit sig till staden och blivit sångerska darrar i rösten, medan smutsiga händer stoppar smutsiga sedlar i hennes behå. Musiken får aldrig stanna och jag och BM dansar i otakt. Vi har vänner inom partiet och ingen polisjäväl kan rå oss. Vi är "untouchables", "state of the art". Sartre var här för några år sedan och gav en utmärkelse till BM. Den jäveln! JAG! skulle ha fått utmärkelsen, det är därför, (nu kom jag på) det är därför vi manglar varandras ansikten. Han är för helvete en nekrofil!

- ja, jag såg ett foto på din döda syster och jag blev förälskad i henne, sa jäveln till mig

- ja så? vad trevligt vill du att jag ska stämma en träff mellan er två?

Men vi är vänner, den jäveln skrev t.o.m. en dikt till min döda syster, hans första kärlek. Den är bra, han kan inte mäta sig med mig, men den är ändå bra.

Jag Väcker Henne Förgäves

Jag väcker henne på grund av solen som förklarar sig själv till

växterna

på grund av himlen korsfäst mellan fingrarna

jag väcker henne på grund av orden som bränner i halsen
jag älskar henne med öronen
man måste till världens ände och finna dagg i gräset
jag väcker henne på grund av de avlägsna sakerna som liknar

dess

här
på grund av människorna som passerar längs gatan utan pannor

och namn

på grund av torgens anonyma ord jag väcker henne på grund av de offentliga parkernas manufakturade
landskap

jag väcker henne på grund av denna vår planet som kanske
blir en mina i den förblödda himlen

på grund av kamraters leenden i sten, som somnat mellan
två strider

när himlen inte var en stor bur för fåglar
utan en aerodrom

min kärlek full av andra är en del av gryningen

jag väcker henne på grund av kärleken på grund av mig på grund

av

de andra

jag väcker henne trots att det är mer förgäves än att tillkalla
en fågel som har för alltid landat

hon har säkert sagt: låt honom leta efter mig för att se att jag inte
finns

den kvinnan med barnsliga händer som jag älskar

det barnet som somnat utan att torka tårarna som jag väcker

förgäves förgäves förgäves

jag väcker henne förgäves

för hon kommer vakna annorlunda och ny

jag väcker henne förgäves

för hennes mun kommer inte kunna berätta för henne

jag väcker henne förgäves

du vet att vattnet rinner men säger ingenting

jag väcker henne förgäves

man måste utlova till det förlorade namnet någons ansikte

i sanden

Jag är en galen man. Jag umgås med nekrofiler, alkoholister, våldsmän, stinkande bohemer som inte fruktar döden. BM är min vän. Vi ringer aldrig till varann, han har en bil, jag har ingen. Vi hittar varandra av slump, han hatar mina krogar, jag hatar hans krogar. Ofta händer det att alla krogar är stängda, han har en bil, vi har pengar, vi är röda banditer, lever gott på proletärerers svett, får pengar för ord, vin och bensin. Vi står aldrig

bakom våra ord, våra ord är under påverkan, vi avsäger våra ord, vi avsäger våra dikter – jag står aldrig bakom det sagda. BM, efter vartenda krogslagsmål, lovar att han aldrig kommer skriva mer. Skriv aldrig mer din jävel! Skriv aldrig mer, så vi kan slåss, tortera våra leverar, förälska oss i samma tjej och skära upp varandras magar, för att bevisa VEM som är man, VEM älskar mest, vem dör snabbast, tynar i avloppssaft.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sanchez med Poeter.se id #13394 innehar upphovsrätten